

Bilag 3.

Resolution.

Til Hs. Ekscellence Indenrigsministeren!

I Tilslutning til den paa Mødet i Sass's Lokaler, Linnésgade 25, den 10. Juni 1911 vedtagne Resolution til Lovgivningsmagten angaaende fast Understøttelse til nødlidende blinde, og uden at den paa Mødet oplæste Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 24. Juni 1912 til Bestyrelsen for „Dansk Blindesamfund“ giver Anledning til Ændring i Forsamlingens Standpunkt, henvender det af Foreningen „Dansk Blindesamfund“ den 24. Juni 1912 sammenkaldte Møde i Sass's Lokaler sig med en indtrængende Bøn til den højtærede Indenrigsminister om, at Deres Ekscellence vil tage Initiativet til i den kommende Rigsdagssamling at forelægge et Lovforslag til Ordning af Forsorgen for de blinde.

Idet man tillader sig at henlede Deres Ekscellences Opmærksomhed paa, at de blinde under 60 Aar som en Følge af, at Flertallet af dem har mistet Synet i Barnealderen, ikke kan komme ind under en almindelig Invalidforsikringslov, men kun under en Forsørgelseslov, tillader man sig at pege paa Fattiglovens § 61, som siger, at de Omkostninger, der udredes af det offentlige til Opdragelse, Underhold og Forsørgelse af blinde, døvstumme, Idioter og sindsyge, betragtes, for saa vidt de paagældende er anbragte paa Statsanstalter eller paa dertil af Staten godkendte Anstalter, ikke som Fattighjælp. Men da der for blindes Vedkommende ikke findes nogen Statsforsørgelsesanstalter og kun tre private Forsørgelsesanstalter, som er statsanerkendte, og da disse Anstalter kun er for Kvinder og kun kan optage tilsammen 70 til 80 Alumner, saa er ovennævnte § 61 værdiløs for de fleste blinde Kvinder og for alle blinde Mænd, og da der i øvrigt ikke skønnes at være nogen Grund til at ønske eller forlange, at blinde, som i aandelig Henseende er fuldt normale, skal lade sig internere i Anstalter, især da de fleste arbejdende Blinde utvivlsomt helst vil leve under private Forhold, saa tillader Forsamlingen sig at anmode om, at Deres Ekscellence vil søge Fattiglovens § 61 ændret derhen, at alle blinde, naar de opfylder saadanne Betingelser, som maatte blive fastsatte ved Lov, kan faa en fast aarlig Understøttelse, uden at denne faar Fattighjælps Virkning. For at Hjælpen ikke skal have en ydmygende Karakter, og for at den ikke skal nedbryde Lysten til Selverhverv, udtaler Forsamlingen som sit Ønske, at den maa blive fastsat som et ensartet Beløb for alle.